

РОЗДІЛ 1. ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Лекція № 1. МІЖНАРОДНІ ОРГАНІЗАЦІЇ У СИСТЕМІ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН (МЕВ)

Мета: визначити сутність поняття міжнародна організація, проаналізувати структуру міжнародних організацій та виокремити критерії їх класифікації

План

1. Поняття міжнародних організацій.
2. Структура міжнародних організацій.
3. Типологія міжнародних організацій.
4. Основні етапи становлення й розвитку системи міжнародних організацій.

Основні поняття терміни і поняття

Міжнародні організації, світове господарство, система міжнародного регулювання, міжнародні організації загальної компетенції, міжнародні організації спеціальної компетенції, білатеральна координація економічних дій, багатостороння координація економічних дій, дискретна координація економічних дій, інституціональна координація економічних дій, етапи розвитку системи міжнародних організацій.

Основні теоретичні положення

1 Поняття міжнародних організацій

На сучасному етапі локалізація світового господарства як протилежна до глобалізації тенденція внаслідок існуючих протиріч глобалізації зумовлює об'єднання національних економік до економічних центрів і формування мегарегіональних утворень – міжнародних організацій.

Міжнародна організація – це об'єднання держав, установ, фізичних осіб, що спільно реалізують програму або мету на основі певних правил і процедур і діяльність яких виходить за національні кордони.

Утворення міжнародних організацій є об'єктивним наслідком процесу розвитку світового суспільства.

Серед основних передумов виникнення міжнародних організацій доцільно виокремити: міжнародний поділ праці, міжнародна економічна інтеграція, політичні стосунки між країнами, глобалізація міжнародних відносин.

Міжнародний поділ праці обумовлює спеціалізацію країн на

виробництві певних товарів та послуг, обмін продуктами, а також неминуче призводить до міжнародного кооперування. Зростання міжнародних потоків товарів, послуг, чинників виробництва, що особливо стало відчутним з середини ХІХ ст., викликає потребу в регуляторах, які б запобігли тенденції перетворення цього процесу на хаотичне явище і водночас підсилили б його темпи. В ХХ сторіччі процес міжнародного поділу праці суттєво поглиблюється, що 10 пов'язано з науково-технічною революцією. Це поглиблення, зокрема, виявляється в переміщенні наголосу від поділу праці загального типу до часткового і поодиночного типів. Якщо раніше міжнародний поділ праці виявлявся переважно в формі міжнародної торгівлі, то тепер він дедалі більше охоплює сферу виробництва. Спеціалізація країн на технологічних операціях, деталях, вузлах, агрегатах сприяє встановленню стійких зв'язків між підприємствами різних країн, спонукаючи, таким чином, їх до виробничої кооперації. Міжнародний поділ праці у своїй вищій фазі супроводжується економічною інтеграцією, яка особливо проявляється на регіональному рівні.

Економічна інтеграція – це процес економічної взаємодії країн, що призводить до зближення господарських механізмів, набуває форми міжнародних угод і регулюється міжнародними органами. Внутрішньою суттю інтеграції є процес формування спільного світогосподарського простору, сфери підприємництва, що виходить за національні кордони, і в межах якої діють єдині економічні, технологічні, правові, соціально-культурні вимоги до суб'єктів виробничої та комерційної діяльності. Інтеграційні процеси охоплюють, перш за все, країни досить високого рівня розвитку, які мають розвинені взаємні економічні стосунки. Компактна розташованість країн в одному регіоні, спільні історичні, культурні умови розвитку надають додаткового імпульсу інтеграції їх в єдине економічне утворення. Міжнародна економічна інтеграція набула швидких темпів в другій половині ХХ століття; у новому столітті вона поширюється як територіально, охоплюючи нові країни й регіони, так і особливо вглиб, втягуючи практично всі галузі світової економіки – виробництво товарів та послуг, торгівлю, валютно-кредитну сферу, а також інформаційне середовище, науку, культуру тощо.

Міжнародна економічна інтеграція розвивається від найпростіших форм і рівнів до більш складних і досконалих, переходячи з одного щабелю до вищого. Але на кожній стадії розвитку інтеграції настає момент, коли «природна течія» процесу починає гальмуватись через недосконаленість організаційних форм інтеграції або навіть через їх відсутність. Відбувається це з таких причин: чисельне зростання й ускладнення міжнародних зв'язків, які не завжди узгоджуються в масштабі світового господарства; неузгодженість зовнішньоекономічної політики держав, які піклуються про свої власні інтереси. За таких обставин виявляється потреба в організаціях, які б розробляли «правила гри» для суб'єктів міжнародних відносин, відповідні для кожного ступеню розвитку інтеграції. Дотримання державами певних норм і принципів міжнародної діяльності, які встановлюються на

рівні міжнародних організацій, сприяє розв'язанню протиріч, що стають на перешкоді інтеграції, і надає нового імпульсу її розвитку. Кожному ступеню розвитку інтеграції відповідає своя форма міжнародної організації. Так, на регіональному рівні, найпростіша форма організації – зона преференційної торгівлі; вона складається на початковій стадії інтеграції. Найвищій стадії інтеграції, яка є на сьогодні, відповідає економічний союз. Міжнародна економічна інтеграція стимулюється поширенням дії транснаціональних корпорацій і транснаціональних банків, які, в свою чергу, є наслідком поглиблення міжнародного поділу праці. ТНК і ТНБ начебто «стягують у вузли» міжнародну економіку, перетворюючись на її своєрідні «нервові центри». Об'єктивно транснаціональні корпорації сприяють формуванню організаційної структури міжнародних економічних відносин, оскільки зосереджують регулюючі функції на транснаціональному рівні.

Неабияку роль у формуванні системи міжнародних організацій відіграє *політичний чинник*.

Серед чинників формування й розвитку системи міжнародних організацій останнім часом дедалі більшого значення набувають *глобальні проблеми сучасності*. Це такі проблеми, які охоплюють увесь світ або значну його частину і не можуть бути вирішені кожною країною поодиноці. До них відносяться: проблема обмеженості природних ресурсів; екологічна проблема; демографічна проблема; проблема роззброєння; продовольча проблема.

Вищезазначені фактори діють у сукупності, взаємодії, підсилюючи один одного, і спонукають світове співтовариство до узгодженої співпраці. Найголовнішою, узагальнюючою умовою утворення міжнародних організацій є *інтернаціоналізація світової економіки і виникнення світового господарства*. Світове господарство можна визначити як сукупність національних економік країн світу, пов'язаних між собою мобільним фактором виробництва. На його основі формується міжнародна економіка, поглиблюються міжнародні економічні відносини.

Інтернаціоналізація світової економіки – це сукупність міжнародних відносин, що базуються на інтернаціоналізації виробництва, яке утворюється внаслідок міжнародного усупільнення виробництва в процесі міжнародного поділу праці. З другої половини ХХ ст. інтернаціоналізація світової економіки дедалі більшою мірою виявляється в міжнародній економічній інтеграції. Але, як ми вже знаємо, інтеграція може тільки тоді ефективно поширюватись, коли вона зміцнюється колективною політичною волею учасників цього процесу. Отже, інтернаціоналізація світової економіки супроводжується і політичними актами, серед яких утворення міжнародних організацій посідає чільне місце.

На сучасному етапі розвитку світових господарських зв'язків науково-технічна революція перетворила більшість національних та регіональних проблем у проблеми глобальні, чим і зумовлено зростання ролі міжнародних організацій, насамперед ООН, у регулюванні світових господарських зв'язків.

До головних цілей та функцій міжнародних організацій належать:

- 1) вивчення та застосування заходів вирішення найважливіших проблем міжнародних економічних відносин;
- 2) забезпечення стабілізації валют;
- 3) сприяння усуненню торговельних бар'єрів і забезпечення широкого товарообміну між державами;
- 4) виділення коштів на додаток до приватного капіталу для надання допомоги технологічному та економічному прогресу;
- 5) стимулювання покращання умов праці і трудових відносин;
- 6) прийняття резолюцій і рекомендацій з регулювання світових господарських зв'язків.

Як організаційні форми співробітництва міжнародні міжурядові організації створюються державами відповідно до об'єктивної необхідності і потреб розвитку міжнародних економічних відносин.

Міжнародне регулювання здійснюється за напрямками:

- 1) економічне і промислове співробітництво;
- 2) співробітництво у галузі транспорту;
- 3) співробітництво у валютно-фінансовій сфері;
- 4) співробітництво у сфері світової торгівлі;
- 5) співробітництво у сфері інтелектуальної власності;
- 6) співробітництво у сфері стандартизації і сертифікації продукції;
- 7) співробітництво у сфері інвестицій;
- 8) науково-технічне співробітництво;
- 9) співробітництво у сфері міжнародної комерційної практики.

Здійсненням співробітництва займаються міжнародні організації відповідної компетенції. Організації системи ООН, а також регіональні здійснюють міжнародне економічне співробітництво через органи ЕКОСОП, спеціалізовані установи та автономні органи, пов'язані з ООН. Метою регіонального економічного співробітництва є надання допомоги країнам, що розвиваються, забезпечення стійкого економічного зростання і розвитку найважливіших галузей економіки, підвищення рівня соціального розвитку та покращання життя людей.

Підсумовуючи, можна виокремити такі ознаки, властиві будь-якій міжнародній організації:

- членство трьох і більше держав, за наявності меншої кількості держав створюється їх спілка, але не міжнародна організація, яка створюється з метою колективного досягнення визначених цілей;
- повага до суверенітету держав-членів і невтручання у внутрішні справи. Ця ознака є функціональною для кожної міжнародної організації, тому що в процесі діяльності всі держави-члени мають рівні права й несуть рівні обов'язки як суб'єкти міжнародного права незалежно від величини території, кількості населення, рівня економічного розвитку та інших характеристик;

- заснування на основі міжнародного договору, об'єктом якого є дії як суб'єктів договору, так і самої міжнародної організації;
- здійснення співробітництва у визначених і конкретних галузях. Усі міжнародні організації створюються для координації зусиль держав у тій або іншій профільній галузі;
- створення необхідної організаційної структури, яка стосується інституціональної побудови міжнародної організації і дозволяє відрізнити від інших форм міжнародного співробітництва;
- чітке визначення прав і обов'язків у документах, які встановлюють та закріплюють наміри держав-членів щодо, їх меж та сфер діяльності і які повинні бути реалізовані;
- самостійні міжнародні права та обов'язки організації, тобто виникнення в міжнародній організації автономної волі, відмінної від волі держав-членів. Організація має право самостійно обирати засоби та способи виконання прав і обов'язків, покладених на неї державами-членами.

2 Структура міжнародних організацій

Структуру міжнародної організації формують спеціальні органи, створені на основі окремого міжнародного договору чи додатка до статуту. Організація утворює штаб-квартиру, складає порядок денний головних органів, готує документи та рекомендації з питань порядку денного. Подібною була практика створення ЮНЕСКО, ФАО, ВОЗ, МАГАТЕ.

Формування структури організації завершується скликанням головних органів та початком їх функціонування. Держави, які не є членами міжнародних організацій, можуть направляти своїх спостерігачів для участі в роботі органів міжнародних організацій, якщо це встановлено правилами. Іноді акредитуються місії постійних спостерігачів (ООН, ОАГ).

Керівні органи міжнародної організації складають її структурну побудову, створюються на основі установчого документа міжнародної організації та наділяються відповідною компетенцією, повноваженнями, функціями. Кожен орган має свою внутрішню структуру і певний склад; встановлюється порядок прийняття рішень, в установчому чи інших актах закріплюється його правовий статус. Компетенція органів може змінюватися лише за згодою держав-членів. Міжурядові органи складаються з учасників чи представників країн-членів, яким надаються повноваження від урядів.

Міжпарламентські органи, що створюються переважно в регіональних організаціях, складаються з учасників чи країн-членів, які обираються населенням шляхом загальних прямих виборів (Європейський парламент), або призначаються національними парламентами (Парламентська Асамблея Ради Європи). Адміністративні органи складаються з посадових осіб

міжнародної організації, які підпорядковуються тільки їй. Арбітражні, судові органи і комітети експертів включають фахівців, наділених повноваженнями.

Пленарні органи утворюються з представників усіх держав- членів, і визначають загальну політику організації та її принципи, приймають проекти конвенцій і рекомендацій, вирішують бюджетні й фінансові питання, переглядають статут і поправки до нього, займаються питаннями, пов'язаними із членством в організації (прийом, виключення, припинення прав і привілеїв).

3 Типологія міжнародних організацій

Основними критеріями типології міжнародних організацій є: членство суб'єктів міжнародних відносин і юридичний статус організації; географічне поширення; функціональна спрямованість; характер діяльності.

За складом членів і юридичним статусом організації поділяються на міждержавні і неурядові. Міждержавні організації утворюються на основі офіційних урядових угод між країнами. Якщо угода укладається тільки між двома державами, то такі міждержавні угоди називаються двосторонніми або білатеральними; вони ще не утворюють організації у звичайному розумінні. Якщо узгодження є багатостороннім, то дії країн носять інституційний характер і формується організація як інституційна одиниця міжнародних відносин. Різновидом цього типу організацій є *міждержавні економічні організації* (МДЕО). Приклади міждержавних організацій: ООН, НАТО, ОБСЄ та ін.; серед МДЕО – Європейський Союз, МВФ, НАФТА та ін. В роботі міждержавної організації бере участь офіційний представник уряду країни-члена; відповідальність за його дії несе уряд країни. Отже, представник країни в організації відстоює не свою власну точку зору, а узгоджену на відповідному рівні позицію свого уряду. Наприклад, якщо член Ради Безпеки ООН голосує за певну резолюцію, то це означає, що його на таку дію уповноважили вищі урядові інстанції (президент, прем'єр-міністр, міністр закордонних справ). Свої ж якості фахівця, свій хист, інтелект представник країни проявляє в умінні переконати інших членів організації в правильності позиції свого уряду з того чи іншого питання.

Неурядові організації утворюються на основі індивідуального або колективного членства суб'єктів, які не є офіційними представниками своїх урядів. Наприклад, до Римського клубу на індивідуальній основі входять видатні вчені світу; як правило, вони не є членами уряду в своїх державах, і уряд їх не уповноважує (принаймні, формально) відстоювати офіційну точку зору. Тому члени неурядових організацій мають значно більше свободи в своїх діях, вони можуть висловлювати свою думку, незважаючи на позицію свого уряду. Це обумовлює гнучкість і оперативність в обговоренні багатьох проблем і прийнятті відповідних рішень. Але уряд не несе відповідальності за дії свого громадянина – члена неурядової організації. Якщо в МДЕО прийняте рішення зобов'язує (цілком або в певній мірі) уряд до його виконання, то рішення неурядових організацій уряд може тільки взяти до

уваги або навіть ігнорувати. Втім, неурядові міжнародні організації мають досить сильний вплив на міжнародні відносини. Наприклад, Лондонський клуб, що є консультативним комітетом найбільших приватних банків світу, часто ефективно вирішує питання про кредитування або реструктуризацію боргу тієї чи іншої країни у випадках, коли уряд неспроможний впоратись із ситуацією. Значна кількість неурядових організацій функціонує в економічній сфері, це міжнародні неурядові економічні організації (МНЕО). Найвідоміші з них – Міжнародна торговельна палата, Спілка міжнародних ярмарків, Міжнародний кооперативний альянс, Світова конфедерація праці.

За географічним поширенням міжнародні організації поділяються на глобальні та регіональні. Глобальні організації об'єднують країни або інші суб'єкти незалежно від того, де, в якій частині світу вони знаходяться. Найяскравішим прикладом такого типу є 15 Організація Об'єднаних Націй, яка сполучає переважну кількість країн нашої планети. До глобального типу можна віднести також Міжнародний валютний фонд (МВФ), Світову організацію торгівлі (СОТ), Червоний хрест, Римський клуб, Організацію економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) і деякі інші. Поняттю «глобальний» в даному разі тотожний термін «трансрегіональний». Регіональні міжнародні організації об'єднують країни, розташовані в якомусь певному регіоні, як правило, компактно, в територіальній близькості. Таких організацій чимало: Європейський Союз (ЄС), Північноамериканська асоціація вільної торгівлі (НАФТА), Асоціація країн Південно-Східної Азії (АСЕАН) та інші. Іноді регіон являє собою досить велику територію, яка може вийти за межі однієї частини світу або континенту. Наприклад, в НАТО входять країни Західної Європи, Центральної Європи і Північної Америки, в СНД – країни Східної Європи та Азії. В асоціацію Азіатсько-Тихоокеанського економічного співробітництва (АТЕС) – країни навіть чотирьох континентів: Азії, Північної Америки, Південної Америки, Австралії; з'єднувальним, стрижневим елементом тут є Тихий океан, до якого обернені або економічно тяжіють країни-члени. Об'єднуючим елементом для НАТО є Північна Атлантика, для СНД – територія колишнього СРСР. Саме прив'язка до якогось певного простору є відмінною рисою регіональних організацій.

За функціональною спрямованістю організації поділяються на організації загальної компетенції і спеціальної компетенції. Організації загальної компетенції в своїй діяльності охоплюють широке коло проблем і напрямків. Безпрецедентною тут є ООН, діяльність якої простягається в сфери: політичну, екологічну, безпеки, юридичну та ін. Її органи виконують функції обговорення питань, консультативні, науково-дослідні, регулюючі, технічної допомоги та багато інших. Більшість регіональних організацій, особливо утворених в процесі економічної інтеграції, також мають багатофункціональний характер. Наприклад, функції ЄС мають широку розгалуженість; вони охоплюють: регулювання економіки в цілому, митне регулювання, сферу кредиту, валютний ринок, міграційну політику, узгодження зовнішньої політики і таке інше. До організацій спеціальної

компетенції відносяться міжнародні організації, в яких одна з функцій є головною, пануючою, а решта (якщо вони є) – допоміжні. Найчастіше це відноситься до організацій в сфері виробництва і торгівлі, що утворилися для ефективною реалізації товару, наприклад, ОПЕК. Торгівля є також головною функцією Світової організації торгівлі (СОТ); функцією Світової туристської організації є сприяння розвитку міжнародного туризму. Монофункціональних організацій чимало є серед неурядових; так, наприклад, Лондонський клуб призначено для кредитного регулювання, Римський клуб – для розробки соціальних і екологічних проблем та поширення знань про них. Міжнародна 16 торговельна палата головною функцією має захист приватних підприємців в міжнародних економічних відносинах. Рідко буває так, щоб організація мала тільки одну функцію. Отже, префікс «моно» має дещо умовний характер і означає, що якась функція є домінуючою. Але навіть і з цим застереженням не завжди можна беззаперечно віднести організацію до того чи іншого типу. Наприклад, Міжнародний валютний фонд або Світовий банк начебто проголошують головну функцію вже самою своєю назвою. Проте у відповідних сферах своєї діяльності ці організації мають стільки функцій, що головну з них визначити не так вже й легко. Так, МВФ виконує такі функції: регулювання системи міжнародних розрахунків, нагляд за станом міжнародної валютної системи; надання короткострокових і середньострокових кредитів; випуск міжнародних резервних активів (СДР); надання консультацій з питань міжнародних фінансів тощо.

За характером діяльності міжнародні організації поділяються на універсальні, політичні, економічні, гуманітарні, культурно-просвітницькі, оборонні та інші. Характер організацій тісно пов'язаний з функціями, які вони виконують, особливо з домінуючою. Універсальною міжнародною організацією є ООН, яка виконує функції регулювання й нагляду в найважливіших сферах людської діяльності. До універсального типу наближається Європейський Союз, в діяльності якого різноманітні економічні функції доповнилися політичними (спільне громадянство, узгоджена зовнішня політика, спільний парламент тощо). Політичні організації сполучають країни, для яких політична мета об'єднання має визначальний характер. Наприклад, Ліга арабських держав головною метою передбачає захист інтересів арабських країн в світі, координації діяльності для піднесення добробуту, для зміцнення політичної і культурної єдності країн-членів, узгодження дій у військовій сфері. Схожі цілі має Організація Ісламська конференція, але в основу її політичної діяльності покладено не національну, а професійну солідарність. Політичний характер має Організація африканської єдності (ОАЄ), хоч серед її цілей є й економічні. В Європі також діють міжнародні організації, в яких політична функція є головною. Це – Західноєвропейський союз (ЗЄС), Рада Європи, Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ). Організації воєнного, або оборонного, характеру тісно пов'язані з політичним типом організацій. Так, Західноєвропейський союз є воєнно-політичною організацією.

Маастрихтською декларацією (1991 р.) його визначено як «оборонну складову» Європейського Союзу (ЄС), проте ці дві організації поки що діють як самостійні. Чисто військовими за характером є Північно-Атлантична оборонна організація (НАТО), колишня Організація країн Варшавської угоди.

За умовами участі в членстві міжнародні організації поділяються на відкриті й закриті. До відкритих організацій може увійти кожна держава, яка поділяє принципи й статут організації. До закритих організацій нових членів приймають тільки по запрошенню засновників організації. В системі міжнародних організацій велика частка належить економічним організаціям. Розвиток міжнародних відносин, поглиблення міжнародного поділу праці, міжнародна економічна інтеграція призводять до того, що вплив економічних стосунків стає дедалі вагомим на інші сфери міжнародного співробітництва. Сьогодні серед цілей більшості регіональних організацій співробітництво в економіці так чи інакше задеклароване. В ООН великий блок організацій, що відають суто економічними 17 проблемами, підпорядкований Економічній і соціальній раді (ЕКОСОР): 9 функціональних комісій, 5 регіональних комісій і 18 спеціалізованих закладів (серед останніх – МВФ, Світовий банк, ФАО та інші).

Міжнародні економічні організації поділяються, в свою чергу на *загальноекономічні і спеціалізовані*. Загальноекономічні відають широким спектром економічних проблем. До них відносяться ОЕСР, а також регіональні організації інтеграційного типу – ЄС, СНД, НАФТА, АСЕАН та інші. Спеціалізовані економічні організації зосереджують увагу на більш вузькому колі проблем; проте багатьом з них належить суттєва роль в міжнародній економіці. До цього типу організацій належать, зокрема, Світовий банк, МВФ, Світова організація торгівлі, Світова туристська організація, Міжнародна торговельна палата та багато інших.

Економічні організації, що утворилась внаслідок регіональних інтеграційних процесів, поділяються також за ступенем інтеграції. Основні рівні, або шаблі, регіональної економічної інтеграції такі: зона преференційної торгівлі, зона вільної торгівлі, митний союз, спільний ринок, економічний і валютний союз. Зона преференційної торгівлі – початковий щабель інтеграції. На цьому етапі держави, що входять в зону, лібералізують між собою торгівлю лише обмеженою кількістю товарів, надають одна одній деякі пільги. До цього типу організацій належить СНД, а також ряд організацій Африки, Азії та Латинської Америки. Зона вільної торгівлі відрізняється тим, що держави-учасниці усувають між собою торговельні бар'єри, мито відміняється на більшість товарів. Але відносно третіх держав, що не входять в зону, кожний член проводить самостійну митну політику. До цього рівня відносяться, зокрема, Європейська асоціація вільної торгівлі (ЄАВТ), Північно-Американська асоціація вільної торгівлі (НАФТА), асоціація держав Південно-Східної Азії (АСЕАН) та деякі інші.

6 Основні етапи становлення й розвитку системи міжнародних організацій

У процесі історичного розвитку міжнародних організацій можна виокремити п'ять основних стадій їх виникнення, а саме:

1. *Період рабовласницьких держав.* Ще в IV-VI ст. до н.е. у Стародавній Греції існувало два типи міжнародних інститутів – сіммахії та амфіктіонії.

Сіммахії – це союзи (коаліції) держав, які мали спільні військово-політичні цілі. Амфіктіонії були релігійно-політичними союзами племен та міст зі спільним святилищем, скарбницею, правилами ведення війн. Найвідомішими були Лакедемонська і Делоська сіммахії, а також Дельфійсько-Фермогільська амфіктіонія, до якої входило 12 громад Середньої Греції і Фессалії.

2. *Період феодальної роздробленості* характеризується тим, що об'єднання постійно ворогуючих між собою держав формувалися насамперед під час виникнення загрози з боку сильнішого спільного ворога (наприклад, половці та монголо-татари для феодальної Русі). У цей час на світовій арені з'явилися торговельні союзи. Досвід розвитку перших міждержавних міжнародних організацій пов'язаний зі створенням у XIV ст. Ганзейського союзу – торгового і політичного об'єднання північно-німецьких міст на чолі з містом Любеком, що формально проіснувало до 1669 р. Союз здійснював посередницьку торгівлю між Західною, Північною і Східною Європою, йому належала торгова гегемонія в Північній Європі. Завдяки широким торговим і політичним зв'язкам, постійному збільшенню кількості членів, куди входило й російське місто Новгород, Ганзейський союз справив значний вплив на соціальний розвиток німецьких земель і до XVI ст. вивів зі стану середньовічного варварства всю Північну Німеччину.

3. *Період географічних відкриттів, промислових революцій* характеризується появою низки організацій, яким уже були притаманні риси сучасних міжнародних установ: наявність погоджених цілей, постійного органу, порядку роботи та ін.

Виникнення міжнародних організацій у XIX ст. стало відображенням і результатом об'єктивної тенденції до інтернаціоналізації багатьох сфер життя суспільства та економіки. Починаючи зі створення в 1815 р. Центральної комісії навігації по Рейну, міжнародні організації отримали широку компетенцію і повноваження. Всесвітній телеграфний союз (1865 р.) Всесвітній поштовий союз (1874 р.) стали першими універсальними міжнародними організаціями, що мали постійну структурну побудову. Такими самими характеристиками володіла і створена в 1919 р. Міжнародна організація праці.

У другій половині XIX ст. декілька європейських країн (**Франція, Бельгія, Італія** та Швейцарія) вдалися до спроби зберегти біметалізм, уклавши на конференції 1865 р. так званий Латинський монетний союз. Це була перша спроба міждержавного регулювання грошових систем. На

території країн Латинського монетного союзу зберігалося вільне карбування монет із золота та срібла при збереженні твердого співвідношення між золотими та срібними монетами (1:15,5), забезпечувався однаковий металевий вміст (вага та проба) грошових одиниць, вільний обіг монет країн-членів. Такий союз мав зміцнити позиції країн-членів відносно інших європейських країн, насамперед Великої Британії та Німеччини.

4. У період між Першою та Другою світовими війнами виникла перша у світі міжнародна організація універсального типу із широкою компетенцією – Ліга Націй. Її було створено в 1919 р. з ініціативи американського президента В. Вільсона. Статут Ліги Націй вироблено спеціальною комісією, створеною на Паризькій мирній конференції 1919-1920 рр., і включено до Версальського мирного договору 1919 р., а також інших мирних договорів, після завершення Першої світової війни 1914-1918 рр. Спочатку статут організації підписали 44 держави, 31 держава, що брала участь у війні на боці Антанти або приєдналася до неї (Австралія, Бельгія, Болівія, Бразилія, Велика Британія, Гаїті, Гондурас, Греція, Індія, Італія, Канада, Китай, Куба, Ліберія, Нікарагуа, Нова Зеландія, Панама, Перу, Польща, Португалія, Румунія, США, Еквадор, Югославія, Південно-Африканський Союз, Чехословаччина, Уругвай, Франція, Хіджаз (у 1916-1925 рр. формально незалежне королівство, а з 1925 р. у складі Саудівської Аравії, Японії), і 13 нейтральних держав (Аргентина, Венесуела, Данія, Ірано, Іспанія, Колумбія, Нідерланди, Норвегія, Парагвай, Сальвадор, Чилі, Швеція, Швейцарія). Основною метою Ліги Націй відповідно до статуту був розвиток співробітництва між народами та гарантія їхнього миру й безпеки.

Хоча Ліга Націй не змогла впоратися з основним статутним завданням, пов'язаним насамперед із запобіганням новій світовій війні і мирним врегулюванням міжнародних конфліктів, вона зіграла свою історичну роль прообразу універсальної організації світового співтовариства – Організації Об'єднаних Націй. У межах Ліги Націй було накопичено, нехай і не завжди ефективний, досвід колективного вирішення найважливіших міжнародних проблем.

5. Сучасний етап розвитку міжнародних організацій розпочався в 1945 р. У цей час відбувалося активне створення міжнародних організацій. 24 жовтня 1945 р. було створено Організацію Об'єднаних Націй (ООН), головними цілями якої є підтримання міжнародного миру і безпеки, розвиток дружніх відносин на базі принципу рівноправності й самовизначення народів, здійснення міжнародного співробітництва в розв'язанні міжнародних проблем економічного, соціального, культурного та гуманітарного характеру. У діяльності ООН апробовані визначальні характеристики міжнародної організації, як, наприклад, об'єднання держав відповідно до міжнародного права й на основі міжнародного договору для співробітництва в політичній, економічній, культурній, науково-технічній, правовій та інших сферах, зі створенням для цього системи органів, прав й обов'язків, похідних від прав і обов'язків окремих держав та автономної волі, визначеної волею держав-учасниць.

Питання для самоконтролю

1. Дайте визначення поняття «міжнародна організація».
2. Які передумови утворення міжнародних організацій?
3. Назвіть основні критерії типології міжнародних організацій.
4. Охарактеризуйте основні напрямки діяльності економічних організацій?
5. Охарактеризуйте основні функції міжнародних організацій.
5. Назвіть основні ступені інтеграції економічних організацій?
6. У чому полягає суть процесу координації економічних дій?
7. Поясніть сутність та особливості білатеральної, багатосторонньої, дискретної та інституціональної координації економічних дій у міжнародних відносинах?
8. Назвіть та охарактеризуйте основні стадії виникнення та розвитку міжнародних організацій.
9. Які риси притаманні сучасному етапові розвитку міжнародних організацій?

Література:

1. Матвієнко В.М. Міжнародні організації: підручник / В.М. Матвієнко, Ю.С. Скороход, А.П. Сапсай, Р.К. Петюр, Н.Л. Яковенко, К.І. Кузнецова, О.І. Опанасюк, Т.І. Шинкаренко, О.Ю. Ковтун, В.І. Головченко, Н.В. Балюк. – К.: Видання ДАК, 2015. – 783 с.
2. Циганкова Т.М. Міжнародні організації [Текст] : навч. посіб. / Т. М. Циганкова, Т. Ф. Гордєєва ; М-во освіти і науки України, Київ. нац. екон. ун-т. – Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К. : КНЕУ, 2001. – 340 с.
3. Міжнародні організації [Текст] : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / В. В. Ковалевський, Ю. Г. Козак, С. Г. Грищенко [та ін.]; ред. Ю. Г. Козака, В. В. Ковалевського. – К. : ЦУЛ, 2003. – 287 с.